

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobců: a) E.S., a b) J.S.**, oba zastoupeni *Mgr. Dušanem Havlenou, advokátem se sídlem v Blatné, Nad Vdovečkem 1206*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem v Plzni, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. července 2014 č.j. ŽP/6387/14,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí.

Obecní úřad Žihobce rozhodnutím ze dne 7.5.2014, čj. 94/2014 uložil každému z žalobců podle § 67 odst. 1 správního řádu zák. č. 500/2004 Sb. a podle ust. § 3 odst. 8 zák. o vodovodech a kanalizacích č. 274/2001 Sb. povinnost připojit budovu čp. 142, včetně

příslušenství v obci Žihobce, část Žihobce, vystavěnou na stavební parcele č. 232, obojí v k.ú. a obci Žihobce, jejímiž vlastníky jsou žalobci E.S. a J.S., na oddílnou splaškovou kanalizaci pro veřejnou potřebu ukončenou čistírnou odpadních vod (dále jen splašková kanalizace) v obci Žihobce, a to nejpozději do 6 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobou napadeným rozhodnutím Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutí Obecního úřadu Žihobce změnil tak, že za slovní spojení „na stavební parcele 232“ doplnil „**a na pozemku p.č. 552/4**“. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Žaloba.

Žalobci v žalobě tvrdili, že již v odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Žihobce uváděli, že napojení jejich domu s příslušenstvím, je sice technicky možné, ale je ekonomicky neúnosné. Spádovou kanalizací není totiž možné připojení bazénu a WC zřízeného na jejich parcele p.č. 552/4 v k.ú. Žihobce. Připojení v tomto případě je možno provést pouze vybudováním tlakové kanalizace.

Pokud žalovaný tvrdil, že žalobci již v roce 1993, to je v době, kdy zřizovali vlastní domovní čistírnu odpadních vod, věděli, že po dokončení centrální čističky odpadních vod v obci bude obec požadovat jejich připojení na novou kanalizaci, pak žalobci tvrdili, že vyjádření obecního úřadu z 3.8.1993, zn. 337/93, kterým jim měla být tato skutečnost dána na vědomí, nedostali doručené a ve správním spisu je také založena pouze jeho kopie. Navíc v době vydání tohoto vyjádření byla domovní čistička odpadních vod žalobců již hotová.

Žalobci tvrdili, že nová kanalizace v obci byla budována sice od roku 1990, ale bez stavebního povolení a dodatečné povolení této stavby bylo vydáno až v roce 1995. Z toho žalobci dovozovali, že v době budování vlastní domovní čističky odpadních vod nevěděli, že se jednou budou muset připojit k centrální čističce odpadních vod v obci a nevěděli, kdy tato centrální čistička odpadních vod bude vůbec vybudována a jaké budou výškové parametry připojení.

Žalobci tvrdili, že Okresní úřad v Klatovech již 22.11.1993 vydal rozhodnutí o povolení k vypouštění odpadních vod žalobcům z jejich vlastní domácí čističky odpadních vod bez časového omezení, které by bylo vázáno na vybudování centrální čističky odpadních vod v obci. Žalobci tvrdili, že pokud obecní úřad ukládá žalobcům jiný způsob čištění odpadních vod, měl by hradit náklady na jejich připojení k centrální čističce odpadních vod. V této souvislosti odkázal na výkladové stanovisko Ministerstva zemědělství č. 19 k zák. č. 274/2001 Sb. ze dne 21.4.2008.

Žalobci dále tvrdili, že zastupitelstvo obce Žihobce dne 30. září 2009 na svém zasedání konstatovalo, že některé objekty v obci nemohou být připojeny k centrálně zbudované splaškové kanalizaci gravitačně a jejich připojení bude nezbytně řešit s pomocí čerpadla, které bude pořizováno z prostředků obce. Žalobci k tomuto závěru uváděli, že

pokud nemají odlišné postavení od ostatních obyvatel obce, pak vzhledem k situování bazénu a WC by i v jejich případě mělo být pořízeno čerpadlo na náklady obce.

Žalobci dále tvrdili, že uložená lhůta 6 měsíců jako termín pro připojení k nové kanalizaci je nereálná. Žalobce je osobou zdravotně postiženou, nemůže provádět práce na zřizování přípojky svépomocí a totéž platí i u druhé žalobkyně. Žalobci jsou v situaci, že si musejí na všechny práce objednat stavební firmu, což pro ně přináší vysoké náklady, které nejsou schopni uhradit a nejsou schopni ani splnit termín, ve kterém jim povinnost byla uložena.

Žalobci tvrdili, že sami byli v dobré víře, že splňují předpisy o čištění odpadních vod a pokud jim byly předkládány od roku 2012 nové smlouvy o vypouštění odpadních vod, tyto smlouvy žalobci odmítli podepsat, protože pro ně nebyly výhodné a všechny předpokládaly napojení nemovitosti žalobců na centrální čističku odpadních vod, když žalobci dosud takto napojení na veřejnou kanalizaci nejsou.

Žalobci se o kanalizační přípojce u jejich domu dozvěděli až 31.7.2013, když z vlastní iniciativy nahlíželi do správního spisu. Žalobci tvrdili, že vzhledem k uváděným okolnostem nejsou splněny podmínky pro to, aby jim byla uložena povinnost připojit budovu čp. 142, včetně příslušenství na stavební parcele č. 232 v k.ú. Žihobce a na pozemku p.č. 552/4 v k.ú. Žihobce na oddílnou splaškovou kanalizaci pro veřejnou potřebu ukončenou čistírnou odpadních vod v obci Žihobce nejpozději do 6 měsíců od právní moci rozhodnutí. Žalobci navrhli, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě žalobců

Žalovaný v písemném vyjádření uváděl, že pro vydání přezkoumávaného rozhodnutí neměl žádný vliv názor zastupitelstva obce, které projevilo vůli hradit vlastníkům nemovitosti náklady na čerpadlo v případě, že objekt nebude moci být připojen gravitačně, neboť toto je záležitost spadající do soukromoprávních vztahů obce. K tvrzení žalobců, že uložená lhůta 6 měsíců pro termín připojení je nereálná, žalovaný poukázal na názor žalobců, kteří neuvedli, z jakého konkrétního důvodu shledávají nepřiměřenost stanoveného termínu. Žalobci přitom věděli od roku 1993, že se budou muset připojit na budovanou kanalizaci a je zřejmé, že v době, kdy bylo vyhotoveno vyjádření Obecního úřadu Žihobce, nebylo již vedeno správní řízení o povolení stavby domácí čistírny odpadních vod, ke kterému podle žalobců měla být předmětná písemnost zaslána. Žalovaný uvedl, že správní orgány při rozhodování o povinnosti by měly přihlížet k poměrům účastníků řízení, ale ti by měli řádně uplatnit své námítky a připomínky. V průběhu řízení o uložení povinnosti žalobců připojit se k veřejné kanalizaci žalobci neuváděli žádné důvody ani skutečnosti, týkající se přiměřenosti lhůty pro splnění ukládané povinnosti. Žalovaný stanovenou lhůtu pro splnění povinnosti označil za dostatečnou. K provedení propojení již povolené a realizované kanalizační přípojky a nemovitosti žalobců není zapotřebí stavebního povolení, ani jiného opatření stavebního úřadu a proto stanovená lhůta 6 měsíců pro realizaci povinnosti je přiměřená.

Tvrzení, že žalobci nemohli vědět, jak umístit své případné další stavby na pozemku, když v roce 1993 nebylo ještě vydáno stavební povolení na veřejnou kanalizaci v obci Žihobce, žalovaný uváděl, že žalobci sami připouštěli, že spádovou kanalizací je možné připojení pouze k domu čp. 142 a nikoliv k bazénu a WC. Stavba splaškové kanalizace včetně přípojek v obci Žihobce byla povolena rozhodnutím Okresního úřadu v Klatovech ze dne 27.2.1995 zn. ŽP2112/94-231-2p o dodatečném stavebním povolení stavby dešťové splaškové kanalizace a vodovodu včetně přípojek a toto rozhodnutí bylo žalobcům též doručováno. Stavba bazénu žalobců byla povolena Městským úřadem v Sušici rozhodnutím vydaným mnohem později a to až v roce 2004 a minimálně v této době již o existenci budované kanalizace žalobci věděli. Žalovaný zdůraznil, že pro posouzenou věc není rozhodné, zda žalobci mají povolení správního orgánu k vypouštění odpadních vod do kanalizace, jelikož současné právní předpisy toto povolení nevyžadují a vypouštění odpadních vod do kanalizace pro veřejnou potřebu je možné realizovat pouze na základě smluvního vztahu. Z ustanovení § 12 odst. 1 písm. b) zák. č. 254/2001 Sb. přitom vyplývá, že příslušný vodoprávní úřad z moci úřední může platné povolení k nakládání s vodami změnit nebo zrušit, pokud oprávněnému, který má povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních, byla uložena povinnost připojit se na kanalizaci pro veřejnou potřebu. Z tohoto vyplývá, že překážkou řízení o uložení povinnosti připojit stavbu na kanalizaci pro veřejnou potřebu není platné povolení k vypouštění odpadních vod.

Ve věci ostatních vznesených námitek žalovaný poukázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém se s námitkami uplatněnými v odvolání žalobců již vypořádal a navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná soudem zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem.

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

a) Výchozí stav věci

Z odůvodnění rozhodnutí Obecního úřadu Žihobce vyplývá, že tento správní orgán zahájil správní řízení o povinnosti připojit se na kanalizaci z moci úřední, písemností ze dne 19.3.2012, čj. 46/2012. Tento správní orgán shromáždil jednotlivé písemné podklady, přihlédl k vyjádření žalobců k těmto podkladům a dospěl k závěru, že připojení budovy žalobců čp. 142 na splaškovou kanalizaci je technicky reálné a možné, a to podle stanoviska projektanta. Správní orgán připustil, že žalobci jsou vlastníky domovní čističky odpadních vod typu DČOV-5, která jim byla povolena Okresním úřadem v Klatovech již v roce 1993, kdy tak nabyli oprávnění k vypouštění odpadních vod do původní jednotné kanalizace. Realizaci domácí čistírny odpadních vod a její užívání povolil Okresní úřad v Klatovech na základě souhlasu Obecního úřadu v Žihobcích s tím, že obec Žihobce souhlasila s realizací tohoto

druhu čištění a odvádění odpadních vod do doby, než bude vybudována centrální čistírna odpadních vod pro celou obec Žihobce. Souhlas byl tak od samého počátku časově omezen do doby vybudování splaškové kanalizace, k čemuž také došlo. Od roku 2012 žalobci proto vypouštějí odpadní vody do původní kanalizace neoprávněně. Podle správního orgánu I. stupně tak byly splněny všechny podmínky podle § 3 odst. 8 zák. o vodovodech a kanalizacích, zejména byla prokázána existence splaškové kanalizace v obci a nebylo důvodu pochybovat o správnosti závěru projektanta o možnostech připojení žalobců nově vybudované kanalizaci v obci. V otázce délky lhůty, ve které má být povinnost připojit se ke kanalizaci realizována, správní orgán I. stupně vycházel ze zjištění, že v místních podmínkách byly běžně dosahované lhůty pro propojení na veřejnou kanalizaci v letech 2011 až 2012 v délce 2 až 3 měsíců a proto stanovená lhůta 6 měsíců u žalobců pro splnění povinnosti byla shledána vzhledem k přírodním podmínkám jako zcela reálná.

Žalovaný správní orgán při rozhodování o odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Žihobce především zdůraznil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ukládá žalobcům povinnost připojit budovu čp. 142 na veřejnou kanalizaci, včetně příslušenství budovy vystavěné na parcele č. 232 v k.ú. Žihobce. Z výroku napadeného rozhodnutí je zřetelně patrné, že se jedná o připojení budovy čp. 142, včetně příslušenství a není pochyb o tom, že se tak jedná i o připojení bazénu žalobců a WC umístěného v této stavbě. Žalovaný neměl pochybnost o tom, že stavba bazénu a relaxační plochy, ve které je umístěno WC, je právě příslušenství rodinného domu žalobců, protože je skutečností, že odpadní vody ze stavby čp. 142 v obci Žihobce i odpadní vody z WC „ve stavbě bazénu“ jsou čištěny v čistírně odpadních vod ve vlastnictví žalobců. Stavba bazénu a relaxační plochy včetně WC byla jako stavba označena: „Bazén u RD čp. 142, Žihobce“ povolena rozhodnutím Městského úřadu Sušice čj. 8217/04-330 ze dne 2.6.2004, a to na pozemku pč. 552/4 v k.ú. Žihobce. Vzhledem k tomu, aby v budoucnu byla vyloučena pochybnost o tom, na kterém pozemku se WC ve stavbě bazénu nachází, doplnil žalovaný výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně i o pozemek pč. 552/4 v k.ú. Žihobce, na kterém se nachází stavba bazénu, včetně připojeného WC. Z tohoto důvodu žalovaný výrok správního orgánu I. stupně v této části změnil a ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

Žalovaný dále zdůraznil, že ze zákona o vodovodech a kanalizacích a ani z prováděcí vyhlášky k tomuto zákonu nevyplývá, že by správní orgán měl hodnotit též ekonomickou stránku v rámci rozhodování o uložení povinnosti připojit se na kanalizaci. Ve smyslu § 1 odst. 2 zák. o vodovodech a kanalizacích správní orgán pouze dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Žalobci podle žalovaného již v roce 1993, kdy realizovali vlastní domácí čistírnu odpadních vod, věděli, že obec bude po zřízení nové kanalizace požadovat připojení odběratelů k této kanalizaci. To vyplývá z vyjádření Okresního úřadu Žihobce z 3.8.1993. V této době platila vyhláška č. 83/1976 Sb. o obecních technických požadavcích na výstavbu, která v § 5 odst. 5 ukládala, aby výšková poloha a výška staveb umožňovala jejich napojení na veřejné sítě, včetně sítě vodovodní a kanalizační. Z toho vyplývá, že žalobci měli počítat s budoucím přepojením jejich nemovitosti na budovanou splaškovou kanalizaci a měli tomu uzpůsobit výškové umístění stavby rodinného domu, včetně kanalizace a čistírny odpadních vod a v případě i dalších staveb, aby bylo možné provést připojení gravitačně, v co nejkratší vzdálenosti a ekonomicky nejvhodnějším řešením. Pokud ze zápisu mimořádného jednání zastupitelstva obce Žihobce z 30.9.2009 vyplývá, že obec věděla o tom, že některé

objekty nebudou moci být gravitačně připojeny a odvod splaškových vod bude řešen pomocí čerpadla, které bude pořízeno z prostředků obce, vyplývá, že žalobci mají odlišné postavení od ostatních obyvatel obce. Žalovaný k výtce na nepřiměřenost délky termínu na připojení na kanalizaci uváděl, že žalobci nenavrhli jinou lhůtu ke splnění uložené povinnosti a správní orgán I. stupně stanovenou lhůtu ve svém rozhodnutí řádně odůvodnil. Ve vazbě na tyto uváděné důvody žalovaný rovněž považoval stanovení lhůty k připojení na kanalizaci za přiměřené.

b) právní posouzení věci

Při posuzování důvodnosti žaloby vycházel soud z ust. § 25 písm. a) zák. č. 274/2001 Sb. o vodovodech a kanalizacích, podle kterého veřejnou správu na úseku vodovodu a kanalizací podle tohoto zákona vykonávají též obecní úřady.

Současně vycházel z ust. § 26 odst. 2 písm. b) zák. o vodovodech a kanalizacích, podle kterého obecní úřady v přenesené působnosti rozhodují o uložení povinnosti připojit se na kanalizaci podle § 3 odst. 9. K této dikci zákona soud odkaz ust. § 26 odst. 2 písm. b) zák. o vodovodech a kanalizacích na § 3 odst. 9 soud vykládá jako legislativní lapsus, neboť ust. § 3 odst. 9 vůbec neobsahuje a uložení povinnosti připojit se na kanalizaci zjevně řeší ust. § 3 odst. 8 cit. zákona.

Podle § 3 odst. 8 zák. o vodovodech a kanalizacích obecní úřad může v přenesené působnosti rozhodnutím uložit vlastníkům stavebního pozemku nebo staveb, na kterých vznikají nebo mohou vznikat odpadní vody, povinnost připojit se na kanalizaci v případech, kdy je to technicky možné.

Krajský soud při posouzení žaloby vycházel z tvrzení žalobců, že v jejich případě nebyly splněny podmínky pro to, aby jim byla uložena povinnost připojit budovu čp. 142, včetně příslušenství na stavební parcele č. 232 a na pozemku pč. 552/4 v k.ú. Žihobce na splaškovou kanalizaci v obci v termínu do 6 měsíců od vydaného rozhodnutí. Předmětem řízení před správními orgány byla otázka, zda jsou splněny zákonné podmínky, za kterých příslušný správní orgán může žalobcům uložit povinnost připojit se na kanalizaci. Správní orgány rozhodovaly na podkladě ust. § 3 odst. 8 zák. o vodovodech a kanalizacích, podle kterého *obecní úřad může v přenesené působnosti rozhodnutím uložit vlastníkům stavebního pozemku nebo staveb, na kterých vznikají nebo mohou vznikat odpadní vody, povinnost připojit se na kanalizaci v případech, kdy je to technicky možné.*

Výklad ustanovení § 3 odst. 8 zákona o vodovodech a kanalizacích krajský soud v novém projednání žaloby provedl v duchu právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 8. prosince 2016, čj. 5 As 257/2015-32 (dostupného též na www.nssoud.cz), a to v souladu s ustanovením § 110 odst. 4 soudního řádu správního, podle kterého *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.*

Z předmětného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve vazbě na výklad ustanovení § 3 odst. 8 zákona o vodovodech a kanalizacích vyplývá, že obecní úřad může v přenesené působnosti rozhodnutím uložit vlastníkům stavebního pozemku nebo staveb, na kterých vznikají nebo mohou vznikat odpadní vody, povinnost připojit se na kanalizaci v případech, kdy je to technicky možné. Obecní úřad je tedy z moci úřední a v mezích správního uvážení oprávněn uložit výše uvedenou povinnost, jsou-li pro to splněny podmínky. Podstatou správního uvážení je možnost správního orgánu zvolit jeden z postupů, které zákon nabízí. V daném případě se jedná o možnost nařít připojení ke kanalizaci pro veřejnou potřebu, či k takovému kroku nepřistoupit. První podmínkou, jež musí být splněna, aby mohlo být nařízeno připojení ke kanalizaci pro veřejnou potřebu, je *existence stavebního pozemku nebo staveb, na kterých vznikají nebo mohou vznikat odpadní vody*. O splnění této podmínky není v nyní projednávané věci sporu. Druhou z podmínek je možnost *technické realizace připojení*. K výkladu pojmu „technická možnost připojení na kanalizaci“ Nejvyšší správní soud uvedl, že technická možnost připojení na kanalizaci spočívá jednak v tom, zda lze s ohledem na konkrétní poměry stavebních pozemků a staveb, na kterých vznikají nebo mohou vznikat odpadní vody, realizovat stavbu samotné přípojky na kanalizaci, jakož i v tom, zda je možné reálné připojení vzhledem ke kapacitním a technickým možnostem samotné kanalizace. Jinými slovy řečeno, předmětná podmínka se týká způsobu provedení a konstrukce přípojky, ale zároveň též faktické možnosti napojení na kanalizaci, která může být omezena její kapacitou či jinými technickými parametry. Byť to zákon výslovně nestanoví, při posuzování technické možnosti připojení na kanalizaci je nutné zohlednit také zásadu proporcionality (srov. § 2 odst. 3 správního řádu). Nelze totiž vydat rozhodnutí o povinnosti připojit se na kanalizaci, pokud by takové rozhodnutí bylo zcela zjevně nepřiměřené okolnostem konkrétního případu (viz RUBEŠ, Pavel. *Zákon o vodovodech a kanalizacích: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN 978-80-7478-618-1). Jedním z korektivů, který může být podstatný z hlediska zásady proporcionality, je posouzení, zda zřízení přípojky není zjevně a již ze samotné podstaty a okolností konkrétního případu naprosto nepřiměřené a extrémně nákladné (například *ad absurdum*, pokud by mezi kanalizací a připojovaným místem vzniku odpadních vod byl velký skalní masiv, který by sice „technicky“ bylo možné prokopat a zřídit přípojku, ale objektivně za cenu astronomických nákladů). V takovém případě rovněž nelze hovořit o technické možnosti realizace ve smyslu § 3 odst. 8 zákona o vodovodech a kanalizacích. Výše uvedenému musí nutně odpovídat rozsah, v jakém správní orgán zjišťuje skutkový stav a opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí (§ 50 správního řádu), stejně jako kompetence správního orgánu v řízení. Správní orgány nemohou v řízení o povinnosti připojit se na kanalizaci pro veřejnou potřebu zjišťovat a hodnotit skutečnosti jdoucí nad rámec jejich zákonného zmocnění a posuzovat realizaci přípojky způsobem a v podrobnostech spadajících do jiných správních procesů, zejména na úseku územního rozhodování a stavebního řádu. Je-li posuzována technická možnost realizace připojení, neznamená to, že je správní orgán oprávněn usuzovat o konkrétní trase a délce přípojky, popř., které konstrukční řešení přípojky (např. gravitační či tlakové) je vhodnější. Uvedené se vymyká hodnocení technické realizace připojení ve smyslu § 3 odst. 8 zákona o vodovodech a kanalizacích, neboť je záležitostí umístění přípojky (§ 76 odst. 1, § 92 stavebního zákona) a stanovení stavebně-technických podmínek pro její provedení (§ 108, § 110 stavebního zákona). Na podkladě obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že připojení na kanalizaci pro veřejnou potřebu je v daném případě technicky možné, neboť neexistují žádné okolnosti, jež by ve smyslu § 3 odst. 8 zákona o vodovodech a kanalizacích

objektivně bránily technické realizaci přípojky a kapacitní a technické parametry kanalizace to umožňují. Uvedení místa připojení ke kanalizaci je pak potřebné nejen z hlediska určitosti výroku a možného výkonu takového správního rozhodnutí, z něhož musí být zjevné, jaké konkrétní povinnosti jsou ukládány, ale právě také pro posouzení technické možnosti připojení na kanalizaci. Povinnému musí být zřejmé, kde konkrétně se musí na kanalizaci připojit, což závisí na stavu a technických možnostech kanalizace. Místo připojení nemůže být ponecháno na vůli povinného, resp. subjektu, který v případě dobrovolného nesplnění předmětné povinnosti bude provádět výkon rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že rozhodnutí právních orgánů v nyní projednávané věci všechny tyto náležitosti splňují.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval argumentací žalobců dovolávajících se dobré víry při svém konání na podkladě obsahu správního spisu konstatoval, že touto otázkou se správní orgány v dané věci již zabývaly a dospěly k závěru o neexistenci dobré víry žalobců z toho, že se budou muset napojit na kanalizaci pro veřejnou potřebu. Skutečnost, že stavebníkovi bylo vydáno stavební povolení a kolaudační rozhodnutí, v němž nebyla explicitně uvedena povinnost v budoucnu se připojit na dobudovanou kanalizaci pro veřejnou potřebu, nebrání samo o sobě tomu, aby správní orgán uložil povinnost ve smyslu § 3 odst. 8 zákona o vodovodech a kanalizacích. Existence stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí na stavbu rodinného domu a bazénu s WC nemohla založit dobrou víru žalobců, že se nebudou muset připojit na kanalizaci pro veřejnou potřebu. Proto zájem na ochraně dobré víry žalobců nemohl převážit nad újmou, která může vzniknout veřejnému zájmu na ochraně vod a zajištění efektivního čištění odpadních vod. Pro úplnost lze odkázat na § 12 odst. 1 písm. b) vodního zákona, podle kterého vodoprávní úřad může z moci úřední změnit nebo zrušit povolení k nakládání s vodami, byla-li oprávněnému, který má povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních, uložena povinnost připojit se na kanalizaci podle zvláštního právního předpisu. Ani pravomocné povolení k nakládání s vodami tedy není překážkou k tomu, aby správní orgán nařídil povinnost připojit se na kanalizaci veřejné potřeby.

Nejvyšší správní soud se a rovněž vymezil k námitce žalobců týkající se výše nákladů na připojení ke kanalizaci a dospěl k závěru, že je nezbytné akceptovat závěr žalovaného, podle kterého „žalobci museli již v době výstavby počítat s tím, že jednou budou povinni přepojit nemovitost na budovanou splaškovou kanalizaci a měli tomu přizpůsobit výškové umístění stavby rodinného domu včetně kanalizace a čistírny odpadních vod a případně i dalších staveb tak, aby bylo možné provést připojení gravitačně v co nejkratší vzdálenosti, tj. technicky a ekonomicky nejvhodnější řešení“. Za těchto okolností neměly správní orgány důvod se blíže zabývat otázkou výše nákladů, které budou spojeny s vybudováním přípojky. Z obsahu správního spisu ani tvrzení žalobců totiž nevyplývá, že by zbudování přípojky mělo být zcela zjevně nepřiměřeně nákladné.

V návaznosti na výše prezentovaný výklad ustanovení § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích provedeným Nejvyšším správním soudem v předmětném rozhodnutí, krajský soud neshledal dále ani nepřiměřenost lhůty stanovené žalobcům k realizaci připojení na veřejnou kanalizaci. Lhůta byla stanovena v rámci uvážení správního orgánu, které bylo podloženo zjištěnou průměrnou dobou realizace připojení 2 až 3 měsíce při realizaci

obdobných stavebních akcí v letech 2011 a 2012 a s přihlédnutím k místním přírodním podmínkám byla jako reálná stanovena lhůta 6 měsíců. Výsledné správní uvážení o délce lhůty je v logickém souladu s výchozími podklady a z mezí správního uvážení nevybočuje.

Krajský soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou a postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

Výrok o nákladech řízení před krajským soudem i před Nejvyšším správním soudem vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalovaný, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, náhradu nákladů řízení neuplatnil, rozhodl soud, že žádný z účastníků na náhradu nákladů řízení nemá právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Dle §104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Plzni dne 27. února 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková